

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕ ΜΟΣ ΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15. — Έν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔσωτ. γ. 25.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ, ἑπτα ἢ ὀκτ. λ. 40, τρίς ἕως ἑξῆς λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξ-μηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, ΑΡΙΘ. 4, ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ. —

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Δημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς τὸ πρόγραμμα τῆς ἀντιπολιτευόμενης περιστροφόμενης κυρίως εἰς τὰ ἑξῆς τέσσαρα.

— **Ἐξοκολούθησις** μετ' ἐπιτάξεως τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας.

— **Ἰσοζύγιον** τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὥστε νὰ ἐπέρχεται ἰση διανομὴ τῶν προσόδων του μεταξὺ τοῦ κράτους καὶ τοῦ κόμματος.

— **Λύσις** τοῦ ἀγροτικῆς ζητήματος μετὰ διανομῆς γαιῶν εἰς τοὺς γέλους.

— **Ὄργανισμὸς** παραλυτικῶν καὶ προβιβαστικῶν τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν δυνάμεων.

Αὐτὰ εἶναι τὰ οὐσιωδέστερα σημεῖα τοῦ προγράμματός τῆς ἀντιπολιτευόμενης.

Ἴδου καὶ τὰ μὴ οὐσιώδη :

— **Ἀπόδοσις** τοῦ Ζούρκου εἰς τοῦ Κίγγι μετὰ νέας δραπετεύσεως πρὸς ὄφελος τοῦ κουμουνδουρικῆς κόμματος.

— **Ἀπόδοσις** τῶν τοῦ Μάνδζα τῷ Μάνδζα μετὰ σφετερισμοῦ τῆς *μανδλίνας* ὑπὲρ ὑπουργοῦ τοῦ κόμματος.

Καὶ καὶ ἄλλα.

Κατὰ τὰς γιγνομένης ὑπὸ τοῦ *Τηλεγράφου* ἀποκαλύψεις τρεῖς ταχυδακτυλουργοὶ διαφιλονεικοῦσι τὸ γέρας τῆς ἀποδράσεως τοῦ Ζούρκου ὁ ὑπενωμοτάρχης Ἡλιοῦ, ὁ βουλευτὴς Δραχούμης καὶ ὁ πρόφην Εἰσαγγελεὺς κ. Δουκάκης.

Ὁ τελευταῖος διατείνεται ὅτι τὸν ἔχει κρύψει εἰς τὴν σέλλα τοῦ πανταλονιοῦ του, φέροντος συνήθως πλατέα βραχιλῆ.

Ὁ πρωτελευταῖος ὅτι τὸν ἐστέγασεν ἐντὸς τοῦ ὑψηλοῦ πύλου του.

Ὁ δὲ ὑπενωμοτάρχης ὅτι τὸν ἔχασεν ἐντὸς τῆς ὀχθῆς τῆς σπάθης του.

Τώρα διὰ νὰ εὔρεθῇ ἡ ἀλήθεια, ζητεῖται νὰ συλληθῇ

ὁ Ζούρκας, διὰ νὰ δοῦμε σὲ ποῖο ἀπ' τὰ τρία χωρεῖ. Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον ταχυδακτυλουργικὸν θαῦμα θὰ εἶναι βεβαίως τὸ τοῦ ὑπενωμοτάρχου.

Τὸ **Μὴ Χάνεσαι**, σύμφωνα μετ' ὀνομά του, ἔσωσε μίαν ὑπάρξιν, χάρις εἰς τὸν νέον Εἰσαγγελεὰ Κ. Καρύδαν. Ἐπισκεφθεὶς τὰς φυλακὰς Κόκλια, ἀπέλυσε τὸν μικρὸν παιῖδα Κωνστ. Τζάθην, ὑπὲρ οὗ εἶχονεν γράψαι. Ἐπεθυμοῦμεν ὅμως πληροστέραν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος· ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἐγίνετο δρακόντιος ἀνάκρισις ἐπὶ τῶν καταθέσεων τοῦ παιδίου περὶ τῶν βασιάνων ὅσας ὑπέστη ἐν τινὶ ἀστυνομικῷ τμήματι. Τὰ κακούργηματα αὐτὰ πρέπει νὰ παρέχωνται ἀπαρατήρητα; Δὲν θὰ ὑπάρξῃ εἰς εἰσαγγελεὺς τοῦ καθήκοντος διὰ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν ἀντιπροσωπεύσιν τοῦ Συντάγματος; Καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ πατάξῃ τὴν θέσιν του εἰς τὰ μούτρα τῆς ἐξουσίας, ἥτις θὰ τοῦ ἐπέβαλλεν ἀτιμὸν κλείσιμον ματιῶν εἰς τὰ τελούμενα αἴσχη;

Καὶ ἐν ἄλλο. Ὁ κ. Καρύδας θὰ ἀπαλλάξῃ ὡς ἐμάθομεν καὶ τὸν ταλαίπωρον ἐκείνον τρελλόν, ἐπὶ τῶν μελῶν καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ξεσπάνουν ὄλοι οἱ φυλακισμένοι τοῦ Κόκλια. Ἄς ἀποδώσῃ τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ἡλίμιον εἰς τὴν ἀγαπημένην του *χυμαλίαν*!

Τί εἰρωνία! Τὸ παιδίον ἐπ' οὗ ἔκαμε τὴν φοδερὰν τῆς Τρίτης ἐγγείρισιν ὁ κ. Ἀρεταῖος εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου, καὶ περὶ ἧς ἐγράφομεν καὶ ἡμεῖς, ἀπέθανε μετὰ μίαν ὥραν.

Φαίνεται ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν Ἑλληνοδικῶν τῶν δύο σχεδιδιγραμμάτων τοῦ Νέου Θεάτρου *γερραρίει*. Οὐχ' ἤτον πληροφοροῦμεθα ὅτι ἂν ἐγκριθῇ τὸ σχέδιον τοῦ Γά-

λου αρχιτέκτονος, θά τῷ ἐπιβλήθῃ ἐπὶ τῆς προσώψεως νὰ ἐμβλάσῃ ἑλληνικὸν ῥυθμόν. Τὸ ἐσωτερικὸν ὅμως θά μείνῃ ἀνέπαφον. Οἱ κύριοι Ἑλλανοδίκαι ἐπαρμόζουσι εἰς τὸ σχέδιον τοῦ κ. Γιρὰρ τὸ ἀντίθετον τοῦ ὅ, τι ἐπαρμόζουσι οἱ ἴδιοι εἰς ἐαυτούς. Ἐσῶθεν Ἕλληνες καὶ ἐξῶθεν Φράγκοι, ἀφοῦ δὲν εἶναι οὔτε φουστανελλάδες, οὔτε χλαμυδοφόροι. Τὸ θεάτρον ἀπ' ἐναντίας θά εἶναι ἐξῶθεν ἑλληνικὸν καὶ ἐσῶθεν φράγκικον!

Περιφέρεται ἐλεύθερος ἀνεβοκατα βαίνων διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ὁ διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου Κανθάρου κ. Μαυρογένης, διότι λέγει ἐδῶς τὴν παραίτησίν του ἡ διότι ἀγοράζει κλίνας διὰ τοὺς εὐλογιῶντας, καὶ διότι θά τοῦ δώσῃ βοήθειαν ἡ Κυβέρνησις. Ὅλα αὐτὰ ἂν καὶ ἀσυμβίβαστα εἶναι καλὰ, οὐχ' ἦσαν εἶναι ἀπαισία ἢ θεὰ καὶ ἀπαισιώτερα ἢ προσψαύσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ἐπὶ τελους εὐρίσκειται εἰς διηνεκὴ συγκοινωνίαν μετὰ τοὺς εὐλογιῶντας καὶ ὁ καθείς δὲν θέλει νὰ τὸν ἐξηγῇ τὸ πλᾶϊ του, τώρα ποῦ εἶναι ἡ ἐπιδημία εἰς τὴν φωτιᾷ της. Αὐτὰ ποῦ λέγει ὅτι βάζει ἕνα φέρεμα ἀπὸ καουτσούκ καὶ ἐτσι πλησιάζει τοὺς ἀσθενεῖς, τὸν καθιστοῦν ἀποτροπιώτερον. Διὰ τοῦτο προτείνουμε νὰ τὸν ἀποστείλουν ἀμέσως εἰς τὸν Κάνθαρον κλουστουδέσιον.

Καθ' ὅσον δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἀσθενεῖς τοῦ Κανθάρου, μένουσι μετὰ τοὺς νοσοκόμους. Αὐτὸ γίνεται κατὰ τὴν μέτρων, τὰ ὅποια ἐλαβεν ἡ διορισθεῖσα Ἐπιτροπὴ πρὸς βελτίωσιν τοῦ Κανθαροτάφου!

Ὅπου καμμία ἐξοχὴ ἔαυθινη, ὅπου κἀνεὶς περιήγατος ἐξοχικός, ὅπου οἱ δροσεροὶ Ἀμπελόκηποι ἐκεῖ θά στῆσουν

τὸ Φρενοκομεῖον, ὅπου τὸ γραφικὸν Γουδῆ ἐκεῖ θά ἐγείρουν τὸ Εὐλογοκομεῖον. Τέλος πάντων περιμένουμε νὰ ἐνσκήψῃ Πανώλης, διὰ νὰ στηθῇ Πανωλοκομεῖον ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Συναγμάτων.

Πόσον εἴμεθα παρισιάνοι εἰς ὅλα! Ὀμιλοῦμεν τὴν γλώσσάν των, φοροῦμεν τὰ καπέλλα των, παίζομεν τὴν μουσικὴν των, καὶ πίνουμεν τὰ κρασιά των! Ἡ ὁμοίότης ὅμως δὲν περιορίζεται ἐδῶ. Δὲν ἔχομεν κοινήν μόνον τὴν ἐπιδημίαν τοῦ συρμού, ἀλλ' ἔχομεν κοινὸν καὶ τὸν συρμὸν τῆς ἐπιδημίας. Κοιλικὸν τύπον αὐτοὶ, κοιλικὸν τύπον ἡμεῖς. Εὐλογίαν αὐτοὶ, Εὐλογίαν ἡμεῖς. Διφθερίτις καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ. Κατὰ τοῦτο μόνον παρελλέξαμεν. Ἐκεῖνοι εἶχαν πρῶτα τὴν εὐλογίαν καὶ ἐπειτα τὸν τυφοειδῆ, ἐνῶ ἡμεῖς, ὡς ὀλίγον Ἀνατολίται, πρῶτα τὸν Κύριον καὶ ἐπειτα τὴν Κυρίαν. Καὶ ἀπὸ βρώμα; Αἱ Ἀθηναῖοι εἶναι Παρίσιοι! Οἱ Παρίσιοι εἶναι Ἀθηναῖοι. Χωρὶς κατακαμφορίας, εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον μπορεῖ νὰ ἐκλάβῃ τις τὸν Ῥαμπαραν διὰ Σαριβαρῆ, τὸ Σαριβαρῆ διὰ Ῥαμπαραν. Οἱ σατυρικοὶ δημοσιογράφοι τῶν Παρισίων βρίζουν τὰς αὐτὰς φωνὰς μετὰ τὰς αὐτὰς γυμνάς λέξεις καὶ οἱ Ἀθηναῖοι συναδέλφοί των, εἰς μερικὰ μόνον τοὺς περνοῦμεν, καθὼς νέοι προσήλυτοι γίνονται φραγκτικώτεροι τῶν παλαιῶν. Τὰ ζηρητήρια τὰ ἔχουν ἐκεῖνοι περὶ τῶν Παρισίων, ἡμεῖς τὰ ἔχομεν ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ στόμια τῶν ὑπονόμων των καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ εἶναι γιγαντώδη χεῖλη ἀποπνέοντα μύσημα, ὃ δὲ ποταμὸς των, ὁ ὠρατὸς των Σηκουάνας, ὠνομάσθη Καμβρωίας. Τὰ οὐρητήρια καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ φουρητῆρες δυσωδίας. Παρισιοὶ δὲ καὶ Ἀθηναῖοι συνικνετεύουσι δι' ὀλίγον... γλώριον! Πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ παρισινισμὸς τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἀθηναϊσμός των Παρισίων. Βεβαίως... κολακεύεσθε! Σὴς ἀναβάνει εἰς τὰ χεῖλη ἢ

παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἀκόμη δὲν φαίνεται τί νὰ ἐγείνῃ.

Ἀκριβῶς ὅμως ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσέρχεται ὁ Σωκράτης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

— Χαῖρε, ὦ Πέτρε, καὶ ὑμεῖς Ἀσπασία τε καὶ Κασσιανὴ!

— Salut Monsieur le Maltre? ἐχαιρέτησεν ἐπίτηδες οὕτω ἡ Ἀσπασία, ὑποκλινομένη καὶ μειδιῶσα φιλαρέσκως.

— Οἶσθα, ὦ καλῆ, ὅτι οὐκ οἶδα τὴν τῶν βερβάρων φωνὴν ἠμίλει τὴν Ἑλληνίδα.

— Αἱ κυρία, γηραιῆ μου φίλε Σωκράτες, ἔχουν ὄρεξιν νὰ διασκεδάσουν μετ' ἡμᾶς τοὺς γέροντας, προσέθηκεν ἐν Ἠλικότητι ὁ ἅγιος Πέτρος. Κάθισε, παρακαλῶ, νὰ κάμωμεν τὸ τάβλι μας· διότι σήμερον ἐξαιρετικῶς εἰμαι λίαν δύσθυμος· θά παίζωμεν διὰ δύο παγωτά· τώρα με αὐτὴν τὴν ὑπερβολικὴν ζέστην, νὰ σοῦ 'πῶ, ἀξίζει.

Καὶ οἱ δύο γηραῖοί φίλοι ἐκάλισαν περιμένοντες τὸ τάβλι, τὸ ὅποσον ὁ Ἀνδρέας ἀμέσως ἔφερε καταθέσας αὐτὸ μετὰ πατάγου· τὸ παιγνίδιον ἤρχισε.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχε κάθισαι πλησίον τῆς Κασσιανῆς, διατρέξας καὶ αὐτὸς δύο παγωτά. Ἡ Ἀσπασία ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀλκιβιάδου ἤτο σκυθρωπῆ, καὶ ἐλάθε τὴν αὐστηρὰν φυσιογνωμίαν τῆς πατρίας, ὑπὸ τὴν ὅποιαν διεφάνετο ἡ ζηλοτυπία διὰ τὴν πρὸς τὴν Κασσιανὴν οἰκειότητά του, δι' ἣν καὶ εἶχον ψυχρανθῆ ὀλίγον αἱ σχέσεις των.

2 ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ 2

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου ἀριθ. 336)

Ἡ Κασσιανὴ ἀπὸ ἀντιρῶν εἰς μᾶτῃν ἔτεινε τὸ οὖς, ἀλλὰ μὴ δυναθεῖσα νὰ ἀκούσῃ τι περιωρισθῆν νὰ βῆξῃ δις προσποιητῶς, καὶ ἐπανελάθε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος· ὁ δὲ ἅγιος Πέτρος ταχέως ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τῆς Ἀσπασίας διηυθύνθη πρὸς ἕν παραθύρον σείων τὴν κεφαλὴν ἀπελπιστικῶς, καὶ ἐθεῖτο τοὺς καταβρέχοντας ἐκείνην τὴν ὥραν τὰς ὁδοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἦσαν ὅλοι οἱ πρῶην δῆμαρχοι Ἀθηνῶν, ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρον μόνον δεκτοὶ γενόμενοι ἐν τῷ Παρθενίῳ ἐκ στενοχωρίας δὲ ἐσφύριζε τὸ βάλς τοῦ Βοκακίου, πλήττων συγχρόνως διὰ τῶν δακτύλων του ἐπὶ τοῦ παραθύρου· τὸ ὠρολόγιον σημαίνει αἵφνης 1 καὶ 1/2 ὥραν.

— Περιέρχον! ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Πέτρος· ὁ Σωκράτης

κοινῇ φράσει: Γίνεται καὶ εἰς τοὺς Παρισίους. Δυστυχῶς ἢ ὁμοίότης σταματᾷ... εἰς τὰ κακὰ τῶν Παρισίων. Συγχωρετῆ μά; καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲς συγχωρήσῃ.

Μὴν πιστεύετε πολὺ πολὺ εἰς τὰ δελτία Εὐλογιῶντων τῆς ἀστυνομίας. Ἀναγράφονται πάντοτε ὀλιγότερα τῶν πραγματικῶν κρουσμάτων. Ὅταν μίαν ἡμέραν συμβαίνουν εἴκοσι, τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον βάζει δώδεκα, καὶ ἔχει ὀκτῶ τὰ κρατούμενα· τὴν ἐπαύριον ἂν τὰ πραγματικά εἶναι ὀκτῶ, παίρνει ἀπὸ τὰ κρατούμενα τέσσαρα καὶ τὰ κάμνει πάλιν δώδεκα· ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι ὀλιγότερα, τότε τὰ κρατούμενα δὲν τ' ἀπολύει, διὰ νὰ τὰ βάλῃ ἴσω· ὅταν δὲν θά ἔχωμεν κανὲν κρούσμα.

Ὅσους ἰατροὺς ἠρωτήσαμεν περὶ τῆς δαμαλίδος, μᾶς εἶπον ὅτι δὲν ὑπάρχει δαμαλὶς γνησίαι ἐν Ἑλλάδι. Ὅσους φίλους ἠρωτήσαμεν, μᾶς εἶπον ὅτι οὐδενὸς τὸ μπόλι ἐπίσσε. Γνωρίζομεν ἕνα φοβιτσαρῆ φίλον μας· δικαστικόν, ὅστις ἐμβολιάσθη μέχρι τοῦδε ὀκτῶ φορὰς ὁ ἀθεόφοβος χωρὶς νὰ ἐμβολιασθῇ. Περὶ τῆς πωλουμένης δαμαλίδος ἐντὸς φαρμακείου ὑπάρχει πεποιθῆσις ὅτι εἶναι νόθος· περὶ δὲ τῆς δαμαλίδος τοῦ κ. Ἀλμπέρτη, ἐπειδὴ προέρχεται ἐξ ἀναδαμαλισμοῦ ὅτι ἔχει τὰ χροῖνα του, καὶ ἐπομένως... δὲν πῖνε! Τί πρότυπον βασιλείου, νὰ μὴν μποροῦμεν νὰ πολεμήσωμεν τὴν κατηραμένην ἐπιδημίαν οὔτε διὰ τοῦ μόνου προληπτικῆς.

Καταργοῦμεν τὸν ὄρον: ἐμβολιασμὸς καὶ εἰσάγομεν ἀντ' αὐτοῦ: ἀσπίταν ἐμβολιασμοῦ.

Μία ιδέα! Τόσα ταξείδια ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς· κανένα δῶρο δὲν μᾶς ἔκαμε ποτέ· δὲν εἶδαμε, ποῦ λέγει ὁ λό-

γος. ἀπὸ τὸ χέρι του οὔτε ἕνα φύλλον πράσινο, ἐνῶ ἡμεῖς τοῦ δώσαμε Τατόι, οἰκόπεδον στὸν Πειραιᾶ, δὲν τοῦ παίρνομεν τελόνιο, δὲν μᾶς πληρώνει τὸ νερὸ τοῦ δήμου, τοῦ δίδομε σ' ὅλα μέσσα καὶ ἐνάμιση ἑκατομμύριο. Δὲν μᾶς φέρνει τοῦλάχιστον τώρα γνησίαν δαμαλίδα, νὰ μᾶς κάμη ὅλους πιστὰ του δαμάλια; Ἄν θέλη πάλιν, ἄλλως θά χάσῃ τοὺς ὑπηκόους του!

Ἄν ξεύρετε τὴν μέγαν ἀνδρα ἀπὸ τὸν ὅποτον ἐξαρτώμεθα αὐτὴν τὴν στιγμὴν, καθὼς ἀφορᾷ τὴν ζωὴν μας; Ποῦ νὰ τὸν ξεύρετε; Ὀνομαζέται κύριος Σταϊκόπουλος, Τμηματάρχης τῆς Δημοσίας Ὑγείας ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἄν θέλη ὁ κ. Σταϊκόπουλος νὰ φέρῃ δαμαλίδα, καλὰ· ἂν δὲν θέλει, πεθαίνομεν ὅλοι τῆς εὐλογίας· εἰς τὸ τμήμα του εἶνε ἄρχων ὁ κ. Σταϊκόπουλος.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀληθὲς μαγκούφικο Ἰατροσυνέδριον; Δὲν μποροῦσε κατ' ἔτος νὰ μπόλιαζῇ δύο μοσχαρακία καὶ νὰ ἔχομε πάντοτε φρέσκιαν δαμαλίδα; Δὲν ἐννοεῖ ὅτι κατὰ τὸ πλείστον εἰσεθα καὶ ἡμεῖς Ἀλγερίνοι, δυστροποῦντες νὰ ἐμβολιαζώμεθα αὐθορμητῶς, καὶ ὅτι αὐταὶ αἱ ἐπιδημίαι τῆς εὐλογίας εἶναι πολλὴ φυσικαί; Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν ἐφευρεῖαν δαμαλίτιδος. Θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὰ ὀνόματά των; Τὰ μεγαλειότερα ἀπ' ὅ, τι μπορεῖ νὰ γίνη! Ὁρρακίδης! Ἀρεταῖος! Χαδζῆ Μιχαήλης! Βουσακῆς! Κρίνος! Τασοῦλης! Τῆς θεραπείας τοῦ τελευταίου φαίνονται ἔχοντες ὅλοι ἀνάγκην.

Ξεύρετε τί ὁμοιάζει ἡ πρωτεύουσα μας; Οἶκον τραπεζιτικόν, πτωχεύσαντα καὶ ἐρημνόν. Ὁ νέος ἰδιοκτῆτης

— Πέντε σὺν δύο! ἀναφωνεῖ ὁ Σωκράτης.

— Ὅχι, δὲ! παρατηρεῖ ὁ ἀντιπαλὸς του· δὲν εἶνε οὔτε πέντε, οὔτε ἔξ· δὲν στέκει καλὰ ὁ κύβος· ῥίψε τα πάλιν.

— Εὐφῆμι, ὦ Πέτρος! οὐχ' ὄρα; ἢ θέλεις ἀδικεῖν; οὐ γὰρ δικαῖον τὸ ἄδικον· τὸ δὲ ἄδικον οὐ δικαῖον ἀνδρός· οὐκ ἔρθαν τὸ δικαῖον μὴ ὁμολογήσαι.

— Σὲ παρακαλῶ ἐν πρώτοις νὰ ὁμιλῆς τὴν νέαν ἑλληνικὴν, τὴν ὅποιαν ἔμαθες ἀρετὰ καλὰ, καὶ νὰ ἀφήσῃς τὴν συνήθη λογικὴν σου· αὐτὸ εἶνε τάβλι· καὶ ἔχει κανόνες· δέξεσαι· νὰ μᾶς λύσῃ τὴν διαφορὰν ἡ Ἀσπασία; Ὁ Σωκράτης παρεδέχθη.

Ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ ἡ Κασσιανὴ ἐπνιγον τοὺς γέλωτάς των, ἀκούοντες τὴν φιλονεικίαν.

— Κύτταξε, λέγει ἡ Κασσιανὴ δίδουσα μυτιὰν εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην, πῶς κἀνονον οἱ γέροι διὰ ἕνα φράγκον! ἰδὲ τὴν συγκίνησιν τῆς φιλαργυρίας των ἐπὶ τοῦ προσώπου των· κα! μά... .

— Ὅχι, δὲ! καυμένη καὶ σύ! Ὁ Σωκράτης δὲν τὸ κάμνει ἀπὸ φιλαργυρίας, ἀλλὰ θέλει νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δικαῖον· αὐτὴ εἶνε ἡ μονομανία του, διὰ τὴν ὅποιαν καὶ τὸν ἐτρατάρεισεν οἱ συμπατριῶταί μου τὸ κώνειον. Εἶνε ἱκανὸς ὅχι μόνον εἰς τὸ τάβλι· νὰ ἀναπτύξῃ ὅλην τὴν φιλοσοφίαν του περὶ δικαίου, ἀλλὰ ἀκόμη νὰ συζητῇ ἕνα μῆνα περὶ τοῦ ἂν εἶνε δικαῖον καὶ ἀγαθὸν νὰ σὲ φιλήσω... .

Συγχρόνως δ' ἐφαρμόζει ταχέως ἐν κελὸν φίλημα εἰς τὸν πατρὸν καὶ ὠρατὸν λαίμον τῆς Κασσιανῆς κάτωθεν τῆς σιαγόνας.

— Farceur? εἶπε γελῶσα αὐτῇ καὶ δραττοῦσα τὴν κόμην του ἵνα τὸν ἀπομακρύνῃ. Ἡ Ἀσπασία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὡς πραγματοποιγῶμων καὶ δικαστῆς τῆς διαφορᾶς τῶν δύο παιζόντων, μετὰ τὰ λοιπὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μετ' ὕψος σοβαρὸν παρετήρησεν τὸν κύβον καὶ μετ' ὀλίγων σκέψιν ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Πέτρου.

Ὁ Σωκράτης τὰ ῥίπτει πάλιν, ἀλλὰ φέρει γκέλαν· μετ' ἐν δὲ διπλοῦν ἔξ' ὁ ἅγιος Πέτρος κἀμνει ἐν μᾶρς καὶ κερδίζει τὸ παιγνίδιον· κλείσας ἀμέσως τὸ τάβλι, καγγάζων δὲ καὶ πλήρως χαρᾶς καὶ σείων ἐλαφρῶς τὴν γενηιάδα τοῦ Σωκράτους, ἔχασσε! ἔχασσε! λέγει· ἄς φάγωμεν τώρα εἰς υγείαν σου τὸ παγωτόν. ὦ! καὶ τί ὠρατὸν ποῦ εἶνε! τί λέγεις ὦ Σωκράτες, δὲν ὁμοιάζει τὸ κώνειον! ἔ· ἔ! ἂν σοῦ ἔμεινεν ὀλίγη παρτάδα εἰς τὸ στόμα ἀκόμη, σὲ βεβαίῳ μετ' αὐτὸ τὸ παγωτόν θά ἐξκλειφθῇ.

Ὁ Σωκράτης ἐν τῇ εἰδικῇ ἐκείνῃ στενοχωρίᾳ τοῦ νικημένου κατέπινε ταχέως τὸ παγωτόν· καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσσε· ποῦ εἶνε ἐκεῖνος ὁ Ἀλκιβιάδης! ἀνεκράξε στραφεὶς ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω· ὁ Ἀλκιβιάδης ἠναπτεν ἐν σιγῆ τῆς Ἀδύνας κρατῶν τὴν παρτέαν ὠλένην τῆς Κασσιανῆς, ἥτις τῷ ἔτεινεν ἐν σπέρτον. Ὁ Σωκράτης τῷ ἔκαμειν ἐν νεῦμα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ μὴθυσίας τι εἰς τὸ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Παρασκευή, 8 Οκτωβρίου.

Ἄντι μ' ἀργοπερπάτημα, σὰν ἄλλοτε, χελώνας,
 Πλακῶνι ἐφέτος μ' ἀταυ φτερούγιζο χειμῶνας.
 Θέλει μὲν ὦρ' ἀρχήτερα 'ς τὸ θρόνο του νὰ φθάσῃ,
 Δὲ θέλει κἀποιους φοβερούς τεμπέλικους νὰ 'μοιάσῃ.
 Θαρρεῖ πῶς εἶν' ὁ φίλος μας Οὐόλολεῦ, καὶ τρέχει
 Τοῦ φθινοπώρου — Ἀραμπῆ νὰ μάσῃ τὰ λουριά.
 Προχθὲς μὲ τ' ἀστραπόβροντα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν ἔχει,
 Κκι τὸν σαρώνει σήμερα μὲ τὸν τρελλοβοριά.

Ἄλθθεια, τί τρελλοβοριάς! ὀμπρέλλα ν' ἀντικρύσῃ
 Θὲ νὰ τὰ βάλῃ καὶ μ' αὐτῇ, θὰ πᾶν νὰ τὴν σοκίσῃ
 Κι' ἔχει καὶ σκέρτσζ αὐλικού· κἀπέλλο στὸ κεφάλι
 Δὲν εἰμπορεῖ νὰ τ' ἀνεχθῇ, θὰ τρέξῃ νὰ τὸ βγάλῃ.
 Ἀπὸ τὴν πόστα ἔρχεσαι; ὁ Κύριος σ' ἔρχεται
 Τὸ γράμμ' ἀπὸ τὸ χέρι σου, νὰ τὸ διαβάσῃ αὐτός.
 Ὡς καὶ κουλούρι' ἀπ' τὸ ταψι 'ς τὰ νερὴ τὰ τινάζει,
 Κκι μὲς' σὲ πόδιζα ἡδονικὰ γλεντάει στριμωχτός.

Ποιὸς ζέρει ἐφέτος τί ζητεῖ κι' ἦρθε μὲ τόση βία!
 Μὴ τάχα πατριωτικὴ τὸν ἐπίλασε μανία,
 Καὶ θέλει νάναϊ 'ς τῆς Βουλῆς τὸ πρῶτο πνευγύρι;
 Χαρὰ 'ς αὐτοῦς ποῦ θὰ δεχθῇ 'ς τὸ μέρος των νὰ γύρῃ!

Ὅστις τὸν ἠγόρασε διὰ νὰ κκοικήσῃ, βλέπει μετ' ἀπο-
 ρίξῃ του κομπὰ πλάκιδια μ' ἐπιγραφάς: ΤΑΜΕΙΟΝ—
 ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ—ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ—ΛΟΓΙ-
 ΣΤΙΚΟΝ. Τέτοιαί ξηραὶ, ὠς κολοκύνθαι καὶ ὡς τὰ κερά-
 λια τῶν ἱατροσυνέδρων ἐπιγραφαί, κατῆντησαν αὐτὰ τὰ
 ὀνόματα τὰ ὅποια ἀκούετε: Τμήμα Δημοσίου ὑγείας,
 Ἱατροσυνέδριον, Ἐλεγκτικοσυνέδριον κτλ. κτλ.

Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ λέγωμεν: Ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον·
 ἀλλὰ: ἐπεδήμησε πρὸς Κύριον.

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν πρὸ πολλοῦ κατηγγέλη ὑπὸ τῆς
 Δημαρχίας ὅτι διαφόρων οἰκῶν οἱ ἀπόπατοι ἐκβέλλουν
 εἰς τὰς ὑπονόμους, ἐκντῖον ῥητῶν ἀστυνομικῶν διατά-
 ξεων, ἐκντῖον τῶν περὶ Δημοσίας Ὑγιεινῆς κανόνων,
 ἐκντῖον ἐπὶ τέλους παντός ἀνθρωπισμοῦ. Ἡ ἀστυνομία
 ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν νόμον τῆς, ἀλλ' ἔμα εἶδεν ὅτι
 ἡ παράδοσις αὕτη γίνεται καὶ ὑπὸ τῶν οἰκίω·ν Ῥενιέρη,
 Καλλιγᾶ, Ρικᾶκη, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν περιττω-
 μάτων τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀνδρῶν καὶ ὑπεχώρησεν.

Κκι ἡμεῖς νὰ νομιζώμεν ὅτι μόνον μεταφορικῶς λέγε-
 ται περὶ τῆς ἀριστοκρατίας: βρώμα καὶ δυσωδία!

Ἐ! φθάνει πιά· μᾶς ἐπίλασε ἀσφυξία. Ὅ,τι γίνεαι ἄς
 γίνῃ. Ἐθλογία Σταϊκοπούλου καὶ ἔλας Κοσονάκου ἄς
 ἔλθῃ ἐπ' ἡμᾶς.

οὗς τοῦ ἁγίου Πέτρου, ἀπῆλθον καὶ εἰ τρεῖς τῆς αἰθού-
 σης εἰς τι παρακείμενον δωμάτιον.

Ἡ Ἀσπασία διαβιβρωσσομένη ὑπὸ τοῦ αἰσθηματος
 τῆς ζηλοτυπίας, διηρμήνησεν ὑπὲρ ἐαυτῆς τὴν ἀπότο-
 μον καὶ τὴν ἀποχώρησιν τῶν τριῶν, σκεφθεῖσα ὅτι ἀρεῦ-
 κτως θὰ ἐγένετο αὐστηρὰ πικρὰ τῆς εἰς τὸν Ἀλκιβιά-
 δην διὰ τὰς ἀναφανδὸν στεναγμοὺς σφάσεως του μετὰ τῆς
 Κασσιανῆς· εἶχε δὲ προσηλώσει τὸ βλέμμα καὶ τείνει τὸ
 οὖς πρὸς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὰ σχέδια τοῦ
 Σωκράτους, τὰ ὅποια οὗτος τῷ ἐνεπιστεύθη ὡραίαν τινα
 ἐσπέραν εἰς τὰ Ἡλόσια Πεδία τοῦ Παραδείσου· ἐκράτει
 δὲ αὐτὰ ὑπὸ ἄκραν ἐχεμύθειαν, διότι καὶ ὁ ἴδιος πολὺ
 ἐνδιεφέρετο.

Ἴδου ἡ πρότασις, ἣν ἔχω νὰ σοὶ κάμω, ὦ ἀγαθὲ
 Πέτρε, λέγει ὁ Σωκράτης· πεποιθὸς εἰς τὴν φιλίαν καὶ
 τὸ σέβας, ὅπερ ἐν τῇ καλοκἀγαθίᾳ σου μοὶ δεικνύεις,
 ἀποφασίζω μόλις σήμερον νὰ σὲ ἐκμυστηρευθῶ τολμηρᾶν
 μου τινα ἀπόφρασιν καὶ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν σου
 πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ μου.

Λέγε, φίλε Σωκράτη, λέγε, εἶπεν ὁ Πέτρος μετὰ
 τρυφερῆς σεβασρότητος· ἐὰν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ, μετὰ με-
 γίστης εὐχαριστήσεως θὰ σὲ συνδράμω εἰς ὅ,τι ζητεῖς.

Ὅχι, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ· ἀλλ' οὐκ ὀλίγον ἐκ
 τῆς θέσεώς σου θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν
 σχεδίων· ἰδοὺ ἡ πρότασις μου· θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Παν-

τοδύναμον τὴν ἄδειαν νὰ κατέλθω εἰς τὴν Γῆν μετὰ τοῦ
 ἀγαπητοῦ μου Ἀλκιβιάδου· γνωρίζω ὅτι οὐδεὶς πλὴν τοῦ
 Μονογενοῦς καὶ τοῦ ἁγίου Λαζάρου ἐτυχῆ τοῦ ὑψίστου
 τούτου προνομίου. Καὶ νὰ μὲν ἡ Α. Μεγαλειότης ἔχει
 πολλὰς ὑποχρεώσεις εἰς ἐμὲ, διότι πρῶτος ἐγὼ ἐμάντευσα
 τὴν ὑπαρξίν του, διὸ καὶ ἐφρονεῖσθαι ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν
 μου Ἀθηναίων, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου δὲν εἶνε καὶ γενναῖον πο-
 λὺ νὰ καταχρασθῶ τῆς εὐγνωμοσύνης του ζητῶν πράγμα,
 τὸ ὅποιον οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα διλιονίων θνητῶν μέχρι
 τοῦδε ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ· ἄλλως τε ἀρκούντως μὲ
 ἀντήμειψεν, ὡς γνωρίζεις, φίλτατε Πέτρε, χορηγήσας με
 αἰωνίαν σύνταξιν ἐδῶ, καὶ τὸ χρυσοῦν τοῦτο παράσημον
 τοῦ Σωτῆρος ἰδίαις χερσὶ θέσας ἐπὶ τοῦ στήθους μου.
 Οὐχ ἦττον τόσα παράδοξα πράγματα ἀκούω διὰ τὴν
 Γῆν μας, ἐνθα ἐγεννήθημεν, τοιοῦτον διαβιβρωσσον πά-
 θος περιεργείας αἰσθάνομαι, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἀνθέξω
 εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ κάμω τὸ τολμηρὸν τοῦτο διά-
 βημα πρὸς τῷ ὑψίστῳ, ὅστις, πιστεύω, ἐν τῇ ἀπειρίᾳ
 ἀγαθότητι καὶ πανευσπλαγγείᾳ του νὰ κατανεῦσῃ· ἔχω
 ὅμως ἀνάγκην καὶ τῆς συνδρομῆς σου, διότι ἔχει μεγάλ-
 λην συμπάθειαν εἰς σέ· ἀπὸ δὲ καὶ σοὶ ἐνεπιστεύθη τὰς
 κλειδάς τοῦ Παραδείσου· ἐπὶ τέλους καὶ δὲν εἰμαι μόνος·
 θὰ συμπεριλάθω καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ὡς
 γνωρίζεις, δὲν δύναμαι νὰ ἀποχωρισθῶ· ἄλλως τε εἰμαι
 καὶ γέρων, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐνὸς νέου εἰς τὸ μέγα τοῦτο
 ταξείδιον· τὸ πρᾶγμα ὅθεν βλέπεις ὅτι ἔχει μεγαλειτέ-

Ἄν προτιμήσῃ τ' Ἀγγλικὰ Τρικουπικὰ κολλάρζ,
 Σὰ χιόνια θὰ παγώνουε καὶ θὰ λευκοβολουῖ.
 Τοῦ κᾶκου θὰ ξεσπᾶ 'ς αὐτὰ τοῦ Κομμουνδούρου ἡ φάρα.
 Θὰ τήνε τουρτουρίζουε, θὰ τὴν πετροβολουῖ.

Κι' ἂν πάλι ὁ δαίμονας τοῦ 'μπῆ κι' ἔτσι μὲ φούρικ τρέξῃ
 Ὡς τὸ κομπολόι τοῦ σεβαστοῦ Ἀρχιερωματοῦ νὰ μπλέξῃ,
 Κάθε του κόκκος κεραυνὸς θὰ γίνῃ καὶ φουρτουνα,
 Καὶ τοῦ Τρικουπῆ βέβαια θὰ τσακισθῇ ἡ μαοῦνα.
 Μὰ δὲν πιστεῦ' ὁ ζωντανὸς χειμῶνας, Ἀγγλος ποῦρος,
 Μέσα 'ς τὸ ροῦμι ὀλόθρηφτος, 'ς τὸ τσάκι βουτηχτός,
 Ὅλος ὑγεία καὶ μπιφτέκ, νὰ γίνῃ κομμουνδούρος,
 Κκι μὲς' τῇ Βρωμολίμνη του νὰ μᾶς χαθῇ πνευγτός.

Ἀντίκρυ ἀπ' τὸ παράθυρο ποῦ στέκω ἀκουμπισμένος,
 Γέρικο βλέπω πλάτανο ποῦ σεῖετ' εὐτυχημένος,
 Κι' ὁ κάθε του πολύφυλλος παλληκαρίσιος κλώνος
 Μᾶς τραγουδάει τὸ βαρὺ τραγουδί τοῦ χειμῶνος.
 Καὶ μὴ βρουσοῦλα ἡροσερῆ 'ς τὴ ρίζα τ' ἀποκάτου
 Θαρρεῖ τὸν ἴδιον τὸ σκοπὸ πιστὴ ἀκολουθεῖ,
 Ὡσὰν παιδί π' ἀφρόντιστα ἡ χωρὴν λαλιὰ του
 Τὴ μάνα ποῦ μυρολογᾷ κυττᾶ νὰ μιμηθῇ.

Ὡ Ἀθηναῖοι, σὲ συρτὸ ἐλάτε νὰ πιεστοῦμε,
 Κκι τοῦ χειμῶνος τὸ σκοπὸ μαζῇ κι' ἐμεῖς νὰ ποῦμε.

Κι' ἀπὸ τὴν προσκυνήσουε τὴν Ὑψηλότητά του,
 Ἄς τρέξουε νὰ ξεκαθῆρῃ καθένας τὰ δικὰ του.
 Θερμάστρας πλούσιαις, γωνιαῖς φτωχικαῖς, λαμπρὰ σαλώνια,
 Φαιδρὰ κλουβιά φοιτητικὰ, ἡ ὦρα σας χτυπᾷ·
 Μένουμ' ἐμεῖς ἀκοίμητα στιχογραφικὰ τριτσώνια,
 Κρούοι, ζεστοὶ, νὰ γράφουε γιὰ σᾶς—κκι τὰ λοιπὰ.

Σπάρκος.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΡΗΜΕΛΕΙΑΣ Κ' ΙΑ!

Ἐλάθουε ἀντίγραφον τῆς ἀναφορᾶς τοῦ ὀλίγου δεῖν
 νὰ ὑποστῇ τὸν διὰ λιμοῦ θάνατον εἰς τοῦ Τριγγέτα, ὡς
 μὴ ἔχοντος νὰ πληρώσῃ τὰ δικαστικὰ ἐξοδα. Τὴν δημο-
 σεῖουεμεν ὡς περιεργότατον σημεῖον τῶν καιρῶν.

Πρὸς τὸν κ. ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. ὑπουργῶν.

Κύριε ὑπουργέ,
 Καταδικασθεῖς ὑπὸ τοῦ πλημμεληματοδικείου εἰς τρι-
 ἡμερον φυλάκισιν, διανύω ἤδη τὴν 15ην ἐν τῇ πολιτικῇ
 φυλακῇ μὴ ἔχων νὰ πληρώσω τὰ δικαστικὰ ἐξοδα, ἀνεργ-
 χόμενα εἰς δραχ. 98,70.

Πρὸ ἡμερῶν ἔχω νὰ λάβω τροφὴν, στερούμενος καὶ
 αὐτοῦ τοῦ ἀρτοῦ· ἠσθένησα καὶ ἤδη εὐρίσκουμαι κατὰ κοι-
 τος μὴ ἔχων οὐδὲ στρώμα οὐδὲ σκέπασμα, οὐδὲ ἄρτον δι'
 ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Μίαν καὶ μόνην δικαιοσύνην ἔχω ὅτι δὲν ἔχω νὰ
 πληρώσω. Πιστοποιητικὸν ἀκτιμωσύνης δὲν δύναμαι νὰ
 λάβω ὡς ἔχων μίαν οἰκίαν.

Πρέπει ὅμως, κ. ὑπουργέ, νὰ πωλήσω τὰ τῆν ἴνα ἀπο-
 τίσω τὰ δικαστικὰ ἐξοδα (ἄτινα σημειωτέον καὶ διὰ τῆς
 πωλήσεως δὲν θὰ ἐλάμβανα) καὶ νὰ ἀφήσω τὴν οἰκογέ-
 νειάν μου ἄστεγον;

ραν σπουδαιότητα.

— Πραγματικῶς ἡ ὑπόθεσις εἶνε σπουδαία, λέγει ὁ
 Ἅγιος Πέτρος, θεωρεῖται τὴν γενεαίαν του καὶ συλλογιζό-
 μενος φοβοῦμαι μήπως θυμώσῃ ὁ Παντοδύναμος· μήπως
 τὸ θεωρήσῃ προσβολὴν ὅτι ἐκλαμβάνεις τὸ Κράτος του
 ὡς ὑπισθοδρομικόν, διότι προτιμᾶς νὰ μεταβῆς εἰς τὴν
 Γῆν διὰ νὰ αὐξήσῃς τὰς γνώσεις σου· ἐπὶ τέλους ἄς ῥι-
 ψοκινδυνεύσωμεν· εἶνε ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν θὰ τὸν
 παρακαλέσω καὶ ἐγὼ, καὶ τοῦτο βλέπεις διὰ σὲ καὶ ἔχι
 δι' ἐμέ· ἄς ὑπάγωμεν.

Ὁ Σωκράτης εὐχαρίστησε λίαν θερμῶς τὸν γενναῖον
 θυρωρὸν, καὶ οἱ τρεῖς ἐξῆλθον εὐθὺς τοῦ κερφενείου, ἀνελ-
 θόντες δὲ εἰς τὸ τραμβάϊ διηυθύνθησαν πρὸς τὰ ἀνά-
 κτορα τῆς Α. Μεγαλειότητος, τὰ ὅποια ἀπέτρεπον περιποῦ
 μίαν ὥραν.

Ἐνταῦθα εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσωμεν σκιαγραφίαν τινα
 τῶν Ἀνακτόρων καὶ τοῦ οἰκιακοῦ βίου τῆς Α. Μεγα-
 λειότητος τοῦ Ὑψίστου.

Τὰ Ἀνάκτορα ἐκείνου ἐπὶ μεγίστου λόφου καταρτύτου
 ὑπὸ ἀειθαλῶν δένδρων καὶ ἀνθέων παικιλοτάτων τὸ χρω-
 μα καὶ μετὰ τέχνης ἀπαραμίλλου πεφυτευμένων ἐπὶ ἐκ
 χλόης πρασίνου τάπητος, ὅστις διεχωρίζετο εἰς διαμερί-
 σματα μικρὰ καὶ μεγάλα διὰ στενῶν δρομίσκων καὶ με-
 γάλων ἀμαξιτῶν ὁδῶν ἀνερχομένων κυκλειδῶς· μέχρι
 τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων· ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἀπόστασιν
 εἴκοσι πέντε μέτρων ὑπῆρχον πίδακες μεγαλοπρεπεῖς εἰς

διάφορα ὕψη ἀνατινάλλοντες τὸ κρυστάλλιον ὕδωρ, τὸ
 ὅποιον αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου διαπερῶσαι καὶ ἀνατανκλώ-
 μεναι ἐσχημάτιζον τὰ θελκτικώτερα χρώματα τῆς Ἴρι-
 δος· ὁ συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων τούτων μετὰ τῶν ἀν-
 θέων, ἡ γλῶσσά, τὰ δένδρα καὶ δεινδρύλια, τὸ ὕδωρ, τὰ
 θυμακίαις καλλονῆς ἀρμονικῶς κελαδοῦντα πτηνὰ πα-
 ρεῖθον τῶντῶν παραδείσιον θέαμα. Ὁ ἀήρ ἦτο μεμιγμέ-
 νος μὲ ἐν εἶδος μεθυστικοῦ ἀρώματος, τοῦ ὁποίου ἡ εἰς-
 πνοὴ ἔφερεν εἰς ἐκστασιν τοὺς μάκκαρας, ὁσάκις εἰσέρ-
 χοντο εἰς τὴν περιγῆν ταύτην τῶν θεϊκῶν ἀνακτόρων·
 κατείχοντο ὑπὸ ἀφάτου ἰδεώδους χαρᾶς καὶ εὐδαιμο-
 νίας τῶν ὁποίων ἀμυδρᾶν τινα ἰδέαν δύναται νὰ σχημα-
 τίσῃ ὁ εὐκκρήσας νὰ λάβῃ μερικὰς σταγόνας χάσις ἐδῶ
 κάτω εἰς τὸν μάκκαρον ἡμῶν κόσμον! Πέριξ τοῦ λόφου
 ἐξετείνετο ἀπέραντος κήπος μὲ ὕλας τὰς τερπούσας ἐκει-
 νὰς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, μὲ ξυάκια, μὲ λίμνας καὶ
 ποταμίσκους. Εἰς τοὺς μάκκαρας ἐπετρέπετο ἡ εἰσοδος
 ἀπὸ τὰς 3 μ. μ. μέχρι τῆς 7ης. Φηντάζεται δὲ τις εὐ-
 κόλως ὅποια τρομερὰ κίνησις ἐγένετο κατὰ τὰς ὥρας
 ταύτας πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ἰδανικῆς ἐκείνης εὐδαιμονίας.

Τὸ Ἀνάκτορον ἦτο σχήματος τετραγώνου, τριώρονον
 ἕνεκα τοῦ τρισυποστάτου τοῦ Παντοδυνάμου· ἐκάστη δὲ
 πλευρὰ ἦτο ἀκριβῶς ἐστραμμένη καὶ πρὸς ἐν σημεῖον
 τοῦ ὀρίζοντος· τρία ἀετώματα ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς ὀροφῆς,
 ἄνωθεν τῶν ὁποίων ἦσαν ἐστημένα πελώρια ἀγάλματα
 παριστῶντα, τὸ μὲν μεσαῖον τὸν Δία μετὰ τοῦ κεραυ-

Ἄν τὴν πωλήσω θὰ κλέψω μετὰ ταῦτα ἕνα ἀγοράσω ἄλλην ἕνα μὴ ἀποθήκην ἢ οἰκογένειά μου ἐκ τοῦ ψύχους.

Μία καὶ μόνη μοὶ μένει, κ. ὑπουργέ, ἂν δὲν διαταχθῇ ἢ ἀπόλυσις μου, ἢ αὐτοκτονία, ὅπως ἐκεῖνο ὅπερ θὰ συντελέσῃ ἢ πείνα ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ κάμω μόνος μου ἀποφεύγων οὕτω τὴν σκληρὰν τυραννίαν τοῦ ἐκ τῆς πείνης θανάτου.

Παρακαλῶ, κ. ὑπουργέ, ὅπως χάριν φιλανθρωπίας διατάξητε τὴν ἀπόλυσίν μου.

Εὐπειθέστατος
Ν. Παπαγεωργίου.

Ἄναφορὰ πεινασμένου ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ χορτάτος γηστικό δὲν πιστεύει. Ὅποιον δ' ἐντύπωσιν θὰ σὺς κάμῃ ἂν μάθῃτε ὅτι οὗτος κατεδικάσθη εἰς τριήμερον φυλάκισιν!

Τώρα τὸ τίμη τρόπον καταδικάζονται ἐν τῷ Πλημμεληματοδικεῖῳ, πηγαίνετε μίαν ἡμέραν νὰ ἴδῃτε!

Μόνον ὁ Τζιβανόπουλος, ὁ Σιούμαν, ὁ Ρόδιος, ὁ Σκουζές, οἱ φοιτηταί, λαμβάνουσιν δικαιοσύνην, μόνον αὐτοί, καὶ οἱ τοιοῦτου εἶδους, ἐξαντλοῦσιν ὅλα τὰ μέσα ἕτινα τοῖς παρέχει ὁ νόμος πρὸς υπεράσπισίν των.

Οἱ ἄλλοι ἀκούουσι «Ποῖον ἔχεις δικηγόρον;» καὶ αὐτ' ἀκοῦς αὐτὰ πού σου λένε» καὶ ὁ ἀτυχῆς κατηγορούμενος δὲν προφθάνει νὰ εἴπῃ οὔτε ἐν «δὲν εἶναι ἀλήθεια» ὅτε αἴφνης ἀκοῦσι «πάρτε τον χωροφύλακας» καὶ στρέφει πρὸς τὸν δικηγόρον του νὰ μάθῃ τὸ ποσὸν τῶν ἡμερῶν εἰς ἃς κατεδικάσθη, ἢ ἄλλοτε κἀθεταί μέχρις ὅτου ἀκούσῃ «Αἴντε πήγαίνε» ἀπὸ τὸν πρόεδρον καὶ νὰ ἴδῃ κανένα κλεισμοῦ «ματιού» τοῦ δικηγόρου, ἂν εἶναι πολιτευόμενος· ὁ ἀτυχῆς λοιπὸν αὐτός Παπαγεωργίου ἔτυχε νὰ δικάζηται ὅτε ἦσαν κουρασμένοι οἱ δικασταὶ καὶ πρὶν παρουσιασθῇ τὸν ἠρώτησαν ἂν ζητῇ ἀναβολήν, ἔτυχε ὅμως νὰ ἔχῃ φέροι μάρτυρας ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν κατηγορεῖτο ὅτι ἐκλεψέ ἐκ

τινος ἀλωνίου δύο δέματα ἀχύρου δὲν ἦτο εἰς τὸ χωρίον του.

Ἄλλὰ ἡ ἀπόφασις ἐβγήκε πρὶν ὁμιλήσῃ ὁ δικηγόρος του κ. Ν. Μπουφίδης, διότι οἱ δικασταὶ ἐδιέζοντο, καὶ διότι, φρικτὸν εἶπεῖν, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τρεῖς ταυτοχρόνως ἀποφάσεις ἐξεδίδοντο ὑπὸ τῶν δικαστῶν διὰ τρεῖς διαφόρους κατηγορουμένους, διὰ νὰ τελειώσῃ σὺντομα. Μία τοιαύτη ἀπόφασις τὸν ἔστειλε εἰς τὸ Κόκλα καὶ ἐκεῖθεν εἰς τοῦ Τριγγέτα, ὅπου ὁ ἀπηνῆς ὑπουργὸς τὸν φέρει μέχρι τοῦ χεῖλους τοῦ θανάτου ἐκ τῆς πείνης, ἔχοντα ὡς στρώμα τὰς βρωμερὰς σανίδας τοῦ πατώματος τοῦ Τριγγέτα καὶ ὡς σκέπασμα τὴν στέγην.

Ἡ δὲ οἰκογένειά του; Ἡ μήτηρ ἀγνοοῦσα τί γίνεται ὁ ἀνδρας της, ἀφοῦ εἶχε μάθει ὅτι μόνον τρεῖς ἡμέρας εἶχε καταδικασθῇ καὶ ἀγνοοῦσα τὴν ἀναμορφωτικὴν διαταγὴν τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ κουρασθεῖσα νὰ τὸν ἀναμνήσῃ τὸν κλαίει, τὰ δὲ τέκνα τοῦ ἀφοῦ ἀπελπισθῶσιν ζητοῦντα ἄρτον, ἐκρήγνυνται εἰς ἀπελπιστικὰ κλάυματα ζητοῦντα ὅτε μὲν ἄρτον ὅτε δὲ τὸν πατέρα των!

Ὁ κ. ὑπουργὸς μειδιᾷ ἴσως ἐντὸς τῆς ἀμάξης εἰς τὰς δεσποινίδας ἢ πέμπει μίαν διαταγὴν εἰς τὸν ἐπιστάτην τῶν φυλακῶν «Μὴ ἀποφυλκισθῇ ὁ Ν. Παπαγεωργίου ἂν δὲν πληρώσῃ» εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀναφορᾶς του. Ἄλλ' ἀτυχῶς ἡ διαταγὴ τοῦ ὑπουργοῦ δὲν εὐρίσκει τὸν Παπαγεωργίου ἐν τῇ φυλακῇ, ἢ ἀπελπιστικὴν κατάστασις του τηλεγραφηθεῖσα ὑπὸ τοῦ δικηγόρου του κ. Ν. Μπουφίδου εἰς τινα ἀγαθὸν ἐν Λεβαδίᾳ συμπατριώτην του ἔκαμε νὰ πληρωθῶσιν εἰς τὸ ἐκεῖ ταμεῖον τὰ ἐξόδα ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀπελύθη.

Ἐφθασε σῶος καὶ ζῆ ἤδη ὁ Παπαγεωργίου; Εἶναι ζήτημα ἂν ἠδυνήθη νὰ ὁδοιπορήσῃ εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

Ἰχνεύμων.

νοῦ, ὡς σύμβολον τῆς ἰσχύος καὶ παντοδυναμίας τοῦ Ὑψίστου· ἐκ δὲ τῶν δύο ἄκρων, τὸ μὲν ἐν εἶχε τὴν Ἀθηνῶν, ὡς σύμβολον τῆς σοφίας· τὸ δὲ ἕτερον τὴν Δικαιοσύνην, μὲ τὴν πλάστιγγα εἰς τὰς χεῖρας. Τὸ ὅλον Ἀνάκτορον ἦτο ἐκ μαρμάρου εἰς τὰ πλεῖστα μέρη ἐπικεκρωμένον Ἐφυλάττετο δὲ ὑπὸ δύο ταγματῶν Ἀγγέλων ἀποτελοῦντων τὴν τιμητικὴν φρουρὰν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Ἡ ὥρα ἦτο 3η μ. μ. Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Πατὴρ εὐρίσκειτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ τρίτου πατώματος, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλῃς θερμότητος· ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς τάπητος τῆς Δαμασκοῦ, ἔχων τὸν ἀγκῶνα ἐστηριγμένον ἐπὶ μεταξίνου ἐκ χρυσοῦ πεποικιλμένου προσκεφαλαίου, καὶ στηρίζων τὴν ἀμβροσίαν του κεφαλῆν διὰ τῆς ἀθανάτου παλάμης· περὶ δὲ, εἰκοσι περίπου Ἀγγελοὶ διὰ μεγάλων κεκρωματισμένων καὶ ἐξ ἁδάμάντων πεποικιλμένων ῥιπιδίων ἀέριζον τὸν Παντοδύναμον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχιεπιδιστοῦ ἀγγέλου Γαβριήλ, ὅστις διηύθυνε τὴν κατάλληλον ῥυθμικὴν κίνησιν καὶ διάταξιν τῶν ῥιπιδίων τῶν ἐναερίων Ἀγγέλων, ψαλλόντων ταυτοχρόνως οὐρανίαν ἐκστατικὴν μελωδίαν τοῦ Ὠσανά, ἁρμόζουσιν εἰς ἀκοὴν Θεϊκὴν.

Εἰς τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης ἦσαν ἀνηρτημέναι καλλιτεχνικώταται εἰκόνες παριστώσαι τὰ διάφορα πάθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀγίων τινῶν. Πολυέλικτοι, κα-

θρέπται, ἀνάκλιντρα καὶ μυρία ἄλλα πολυτελῆ σκευὴ καὶ λεπτὰ κοσμήματα, τὰ ὅποια ἀδυνατεῖ ἀνθρωπίνος κάλαμος νὰ περιγράψῃ, ἐδίδον ἀπαράμιλλον ὄψιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Ὑψίστος εὐρίσκειτο εἰς τὰς στιγμὰς θεοσεσίας εὐδαιμονίας· ἀόριστόν τι μειδιάμα ἦτο διακεχυμένον ἐπ' ὅλης τῆς φυσιογνωμίας του· τὸ εὐρὺ καὶ ἐρρυτιδωμένον μέτωπον μὲ τὰς πικνὰς ὄφρυς καὶ τοὺς ὀλίγον βεβουθισμένους εἰς τὰς κόγχας ὀφθαλμοῦς, ἐξέφραζεν ὅλην τὴν ἰσχύν καὶ ἀξιοπρέπειαν ἐν ὕψιστῳ βαθμῷ· αἱ δὲ λευκαὶ τούναντιον φαβορίτες του ἀπετύπων τὴν πανευσπλαγγινὴν του· εἶχε τι τὸ ὅμοιον μὲ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Γουλιέλμον.

Διὰ νὰ μὴ στενοχωρῆται μόνος, προσεκάλεσε παρ' ἑαυτῷ τὸν Μονογενῆ Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς περιήρχετο τὴν αἴθουσαν βραδέως μὲ μελαγχολικὴν φυσιογνωμίαν, ὡς ὁ Ἀιλέτος, ἀναγινώσκων τὸν Τορκουεμάδαν, νέον δρᾶμα τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Τὸ δὲ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει περισσεύς ἔτρωγε τὸ κεγχνίον του εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης ἐπὶ μαρμαρίνου τραπέζης.

— Τί ἔχεις, Υἱέ μου, ἠρώτησε τρυφερῶς ὁ Παντοδύναμος, ἀνοίγων συνάμα ὁ ἴδιος μίαν ψιχλὴν λειμωνάδας· πάντοτε μελαγχολικός! ἀγαπῶν νὰ εἶσαι μόνος κλεισμένος εἰς τὰ appartements σου!

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑΙΣ ΦΟΡΕΣΑΙΣ

Ἡρθ' ὁ χειμῶνας· τί πειράζει, Ἄφοῦ, κοπέλλαις μου χρυσαῖς, Ἄπ' τὸ κεμέρι του σὰς βγάξει Ζεσταῖς καινούργιας φορεσαῖς.

Ἐνὸς φορέματος φρεσκάδα Φέρνει ἔς τὸ δρόμο σας πολλὰ, Εἶνε μὲν νέα ἐμορφάδα, Καὶ νέα χάνονται μυαλά.

Δὲν βλέπει ὁ ἔρωτας διόλου, Ἐγέραςε, κί' ἢ φορεσαῖς, Αὐταῖς ἢ μόδες τοῦ διαβόλου, Ἐνα καπέλο, ἕνας κορσές,

Πολλὰς φοραῖς τὸν ἔχουν κάμει Νὰ αἰσθανθῇ κατὶ πηλμούς . . . Ἄπὸ μυαλὸ δὲν ἔχει δράμι, Καὶ χάνεται γιὰ τοὺς συμμούς.

Ἡ χειμωνιά δὲ σὰς βραβαίνει, Ὡ Ἀθηναῖας μου χρυσαῖς, Ζωὴ καινούργια σὰς προσμένει Μὲ ταῖς κενούργιας φορεσαῖς.

Εἶχαν παληώσει ἔς τὰ κορμιά σας Τὰ ρούχα τῆς καλοκαιρίας, Κί' εἶχε φτυνὴν ἢ ἐμορφιά σας, Τὴν ἀκριβαίνει ὁ βοριάς.

Μπορεῖ ταῖς ἐμορφαις νὰ κἀνῃ Ἐνα κουστοῦμ πρὸ λατρευταῖς, Ταῖς ἀσχημαῖς ἕνα φουστάνι Ἀνθρωπινώτεραις κί' αὐταῖς.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, χοντρά μπουρέζια, Μανδρ, ἐπανοψῶρ' ἀβρά, Ἄλικα χρώματα, κρεμέζια, Καπέλλα, καπουσόν, οὐρρά!

Καὶ σεῖς, τοῦ θέρους φουστανάκια, Ὀλόλευκα, τρικνταφυλλιά, Κλεισθῆτε μέσ' τὰ ντουλαπκίαι, Σὰ χελιδόνια ἔστῃ φωλιά.

Καὶ ἀπὸ πένου σας σκουπίστα Καθε σημάδι περσινὸ. Τοῦ χρόνου ἔτοιμα νὰ εἶστε Γι' ἄλλων ἐρώτων οὐρανὸ . . .

Σπίρος.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΑΙΣ.

Πῶς σατυρίζουν αἱ γυναῖκες: Ἐπαινοῦσε, ἐν συναναστροφῇ, εἰς κύριος καλλονὴν μίαν λιγνῆς.

Μία παχοῦλα μετὰ περιφρονήσεως παρκτηρεῖ: — Ὁ κύριος φαίνεται ἀγαπᾷ πολὺ τὰ σπέρτα! Λιγνὴ σὰ σπέρτο, ὠραῖον! . . .

Μεγαλέμπορος τοῦ Πειραιῶς ἀφιχθεὶς ἄρτι ἐξ Εὐρώπης, ἠθέλησε νὰ καπνίσῃ ἐν τῇ Σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ· ἐπειδὴ δὲ ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκάθηντο δύο γυναῖκες εἶπεν πρὸς αὐτάς:

— Κυρίαί, καπνίζω χωρὶς νὰ σὰς ζητήσω προηγουμένως τὴν ἄδειαν.

— Δὲν ἦτο δὲ καὶ τόσον μεγάλη ἀνάγκη, τοῦ ἀπαντᾶ ἀφελῶς ἢ ἑτέρα τῶν Κυριῶν.

— Ναί, ἀλλὰ τώρα ποῦ πήγαίνα εἰς τὴν Εὐρώπην ἐστὶ πάλιν ἕνας κύριος ποῦ ἠθελε νὰ καπνίσῃ ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ κατὶ ἄλλαις κυρίαῖς ποῦ ἤμαστε μαζί εἰς τὸ ἴδιο ἀτμόπλοιο, καὶ γιὰ τοῦτο!!!

Οἱ καθηγηταὶ εἶνε ἀπόντες ἐκ τοῦ γυμνασίου· ὁ ἐπιστάτης ἐρωτᾷ μαθητὴν ἐρχόμενον.

- Τί ζητεῖς παλληκαῖ;
- Ἦλθα νὰ δώσω ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις.
- Ἐχεις τὸ ἀπολυτήριόν σου;
- Ὀχι.
- Ἐ! πήγαίνα νὰ τὸ πάρῃς καὶ ξανάργησαι.

Πρότυπον ἐπιγραφῆς (πραγματικώτατον). Πρὸς τὸν κίρουν κίριον Στέφανο Δούκαν Χημαρῖστην ἀπὸ χωρῶν Βοσνὸν θρίσκετε εἰς Ἀθῖνα τὸ σπίτι του εἶναι εἰς τὴν Πλακκὰ καὶ ὁ Στέφος Δούκας ἄρτις ἦνε κλιτήρας τῆς ἀετρονομίας.

Ἰς Ἀθῖνα.

Φιλαρμηρία γυναικός. Ὁ καμμένος ὁ Ἐρρίκος — μεταχειριζόμεθα ὀνόματα ξένα, διὰ νὰ μὴν ἔχωμεν δίκαις— ἔχει τὴν πλέον φιλόργουρη γυναικίαν, εἰς ἣν δυστυχῶς ἀνήκει καὶ ἡ περιουσία.

Ὁ καμμένος ὁ Ἐρρίκος ἀξέφραστῶ! Ἡ γυναικίαν του σιέπτεται νὰ φέρῃ γιατρό, ἀλλὰ διαστάζει ἀναλλογιζομένη τὸ κάθε κοῦρα καὶ τὰλληρον. Ἡ καὶ ἄλλως, κάθε τὰλληρον καὶ κοῦρα!

Ἐπὶ τέλος τῆς ἐρχεται μία λαμπρὰ ἰδέα: — Τέτοιο κτήνος ποῦ εἶναι ὁ ἀνδρας μου, λέγει, νὰ προσκαλέσω λοιπὸν τὸν κτηνίατρον, ποῦ παίρνει καὶ φθινώτερα!

Ὁ κ. Λεκατσῆς ζητεῖ μαθητὰς ὅπως ἐγγυμνάσῃ αὐτοῦ ὡς ἠθοποιούς, εἰ δυνατόν, τελειοποιήτους τῶν Γυμνασίων ἢ φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου. Θὰ πληρώνονται δὲ καλὰ. Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸ χειμερινὸν θέατρον Ἀθηνῶν.

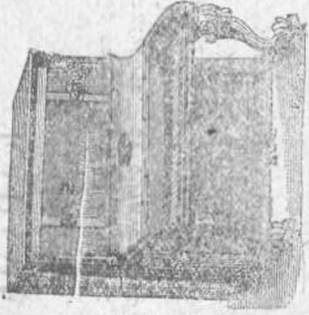
ΚΛΕΙΔΟΥΜΒΑΛΑ

ΤΩΝ ΔΙΔΗΜΟΤΕΡΩΝ

ΤΗΣ

ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ

ΕΞΕΤΗΣ

ΤΙΜΑΙ

ΔΙΑΝ

ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑΙ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΛΕΙΔΟΥΜΒΑΛΩΝ

Ἐν τῇ ὁδῷ Βουλῆς ἀριθ. 7.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ Τῷ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚῷ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΙ

τῶν κκ. ΔΔΕΛΦΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Εἶδοποιεῖ τὴν ἐκλεκτὴν πελατεῖάν του τὸ ἀρχαῖον

ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΩΝ ΔΔΕΛΦΩΝ ΜΠΟΥΔΑΝΩΝ

ὅτι ἀνανεωθὲν μετεκομίσθη ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Φωκίωνος, πλησίον τῶν Ἐνοδοχείων Βαρνάβα καὶ Ἐπταήρου καὶ παρὰ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού νεόδμητον οἰκίαν Μευρουδῆ.

Ὁ κ. Μπόγδανος ὡς κόπιτης εἶναι γνωστὸς εἰς τοὺς διλεττάντηδες τοῦ ἱματισμοῦ.— Ἡ ραπτική ἐργασία εἶναι πρώτης ποιότητος.— Οἱ Ἀδελφοὶ Μπόγδανοι ἐδέχθησαν τὰς ὑπὸ τοῦ συλλογοῦ τῶν Ραπτοεργατῶν προταθείσαι τιμὰς.— Ὁ ἐνδύόμενος παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς Μπόγδάνοις δὲν ξαναπηγαίνει ἄλλοῦ.

Ἐντέλεια—Γοδοσι—Συγκαταδατικά τιμικά.

ΣΗΜ. Νὰ μὴ γίναιτε κριμαὶ σῆχουεὶς μετὰ τοῦ Καταστήματος, καὶ τὸ νεωστὶ ἐκ Νέου πλίου ἐλάτωε, κ. Μενφάνου τοῦ συνταγιστήε: εἰς τὸ Κατάστημα Ἰασημίδου.

Οἱ γνωρίζοντες τὸ παιδίον τοῦ πρώην Κρεσπώλου Κωστῆν Τζάβαν, τὸ ὅποτον ἐκρετέϊτο ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόκλα νὰ τὸ διευθύνουν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ **Μὴ Χάνεσαι Ὁδὸς Μουσῶν**, παρὰ τὴν Ἰλατισίαν Συντάγματος.

ΜΟΥΣΤΟΝ!

Πιλοῦνται σπαφύλια διὰ μούστον· οἱ θέλοντες, νὰ πάνε εἰς τὴν Μεγάλην Πιπύγγαν τῆς Ἀγορᾶς νὰ συμφωνήσουν. Θὰ μένουν πολὺ εὐχαριστημένοι.

ΜΙΚΗΑΝΙΚΟΝ ΦΑΚΕΛΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἐρμού καὶ Βουλῆς, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.

Ἡ ΝΕΑ Αἴγυπτος

(Ἡ ΠΑΛΑΙΑ Αἴγυπτος)

Ἐνοδοχεῖον νοικοκυραϊκόν, εὐρύχωρον, μεσημερινον, καινουργισεπιπλωμένον, μὲ δωμάτια ἡσυχά, ὄλο χουζούρι, ὑπηρεσίαν τηλεγραφικήν, ὁδηγίας διὰ τοὺς νεωστὶ ἐρχομένους, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως, παρὰ τὴν μουσικήν, μὲ τόσον διασκεδαστικὴν θέαν,

ὑπὸ τὴν ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

τοῦ Κ. ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ ΡΟΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ.

ΥΕΛΟΠΩΛΕΙΟΝ

Γ. ΔΕΡΒΕΝΑΓΑ

μετεκομίσθη ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἐρμού, ὅπου ἄλλοτε τὸ Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κουζιά, καὶ πλησίον τοῦ Βιβλιοπωλείου Βλαμπέρυ.

Ἐξωραῶδη διὰ τῶν ὠραιότερων ἀντικειμένων τῶν ἐργοστασίων τῆς Γερμανίας.

Τὰ πλέον σκερτοῦσα βάζα, ἀγγεῖα, κοψοτεχνήματα.

Δωμάτια μεγάλης ποιότητος καὶ καλλοπῆς.

Ὅλα τὰ ἐπιτραπέζια σκεῦη, τὰ νεώτερα καὶ τὰ καλλίτερα.

Χίλια πράγματα πρὸς διακόσμησιν αἰθουσῶν.

Ἐνεκε ἀληθῆς μπουμπονιέρα τὸ ὑπολωλεῖον τοῦ κ. Δερεβέναγα.

ΜΕΓΑΛΗ ΟἶΝΟΠΟΙΑ

ΑΜΠΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ

ΕΡΘΗΝΙΑ

Δευκὸς οἴνου φιάλη λεπτ. 60. Μέλκνος οἴνου φιάλη λεπ. 60.

(Κεντρικά Καταστήματα καὶ ὑποκαταστήματα ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ).